

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17738/2025
29.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА, из ..., коју заступа Игор Прља адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 265/19 од 16.07.2024. године, на седници одржаној 29.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 265/19 од 16.07.2024. године.

Одбија се захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 265/19 од 16.07.2024. године преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 17319/17 од 15.10.2018. године, исправљена решењем истог суда од 07.12.2018. године, тако што је одбијен тужбени захтев за исплату 4.533,44 динара са законском затезном каматом од 16.11.2017. године до исплате (став први изреке), као и одлука о трошковима поступка из става другог изреке означене првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка (став други изреке).

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на члан 403. Закона о парничном поступку, са предлогом да се ревизија сматра дозвољеном и усвоји.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбама ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију против правоснажне пресуде донете у другом степену (члан 403. став 1) и да је ревизија увек

дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака (члан 403. став 2. тачка 2). У споровима мале вредности, а то су и спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1) није дозвољена ревизија против одлуке другостепеног суда (479. став 6).

У конкретном случају ради се о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора од 4.533,44 динара не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у коме је поступак спроведен по правилима која се односи на поступак у споровима мале вредности.

С обзиром на изложено, дозвољеност ревизије туженог не може се оцењивати применом одредбе члана 403. став 2. тачка 2. из општег дела ЗПП, већ се оцењује, сагласно одредби члана 467. истог закона, применом одредбе члана 479. ЗПП, којом је право на изјављивање ревизије другачије уређено, тако што је изричито искључено.

С обзиром на изложено, на другачији закључак о дозвољености ревизије не утиче чињеница да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, те је ревизија одбачана као недзвољена првим ставом изреке овог решења, на основу члана 413. ЗПП.

Одлуку из става другог изреке Врховни суд је донео применом одредаба члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП, имајући у виду да тужила није успела у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**